

Waar
dan ook

Denise Drost-Ridder

Waar dan ook

Waar dan ook

Denise Drost-Ridder

Copyright © 2016 Denise Drost-Ridder

Auteur: Denise Drost-Ridder

Uitgever: Denise Drost-Ridder

Redactie: Haags Bureau

Omslag: Denise Drost-Ridder

Omslagfoto: Shutterstock

Vormgeving binnenwerk: Haags Bureau

Portretfoto auteur: Jeroen van den Heuvel (bestshot.nl)

Druk: Brave New Books

ISBN 978-94-021490-1-2

e-boek: Pumbo.nl

ISBN 978-90-825524-0-9

NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, door middel van
druk, fotokopieën, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere
wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur en de uitgever.

Voor allen, die zoeken naar dat beetje herkenning.

*I hear a soft cry,
My Oh My.
Maybe a baby's cry,
Maybe a vulture.
Nobody knows.
Nobody knows,
where it comes from,
and where it goes....*

(Griekenland, 1992)

De rij naar de incheckbalie is lang, onmetelijk lang.

Grietje beweegt van links naar rechts. Als ze links langs de rij kijkt, lijkt die korter. Vreemd. Ze heeft geen andere optie, ze zal gewoon moeten blijven staan en haar beurt af moeten wachten. Grietje, gekleed in een hagelwit linnen pak, friemelt aan de herstelde scheur in haar rugzak en de veiligheidsspelden aan de schouderband. Ze telt het aantal koffers voor zich en kijkt naar haar ouders die verloren om zich heen blikken. Ze windt een streng van haar paardenstaart om haar vinger. Haar blik blijft op haar ouders hangen. Ze lijken in de drukte van het immense Schiphol ineens jaren ouder; haar vader gekrompen en haar moeders gezicht getekend door de tijd. Waren ze nu maar thuisgebleven, zoals Grietje graag had gewild. Hun zorgelijke blikken zijn te confronterend. Ze sluit haar ogen en staat roerloos in de rij.

De stem van de grondstewardess haalt haar terug. ‘De volgende in de rij, alstublieft.’

Grietje is eindelijk aan de beurt en stapt naar de incheckbalie. Haar oude rugzak legt ze er bovenop.

Kijkt die grondstewardess mij nu misprijzend aan, vraagt Grietje zich af. Ze moet de drang onderdrukken om haar ogen weer te sluiten en apathisch te blijven staan.

‘U reist alleen?’ vraagt de grondstewardess Grietje geroutineerd.

‘Ja.’

‘Heeft u bagage in te checken?’

‘Nee.’

‘Helemaal niets?’

‘Nee, dit is alles.’ Grietje tilt de rugzak die op de balie ligt weer even op.

De vrouw lijkt een beetje achteruit te deinzen wanneer ze naar de tas kijkt.

‘Mevrouw, de vlucht is helaas overboekt, maar ik mag u een upgrade aanbieden naar businessclass.’

‘Nee, dank u.’

De vrouw kijkt verbaasd van haar computerscherm op. ‘Mevrouw, als u dat niet accepteert, dan kunt u niet met deze vlucht mee.’

Nog nooit heeft iemand een upgrade geweigerd.

‘Kunt de upgrade niet aan iemand anders geven?’

De grondstewardess zucht. Ze heeft duidelijk geen zin in lastige passagiers. Grietje kijkt op het naamplaatje van de vrouw.

‘Jénnny, het zit zo. Ik probeer te downsizen in het leven en daar past businessclass niet echt bij.’

De vrouw fronst en tuurt op haar scherm. ‘Even kijken, goed... dan moet ik u omboeken naar morgen.’

Morgen vertrekken is geen optie voor Grietje. De situatie is té dringend. Ze begint zwaarder te ademen. Als ze niet met deze vlucht weg kan, dan zit ze voor haar gevoel gevangen. Gevangen in het land waar ze niet thuishoort. De paniek verstikt en verdooft haar weer. Ze kan niet anders en sluit haar ogen. Roerloos als een plastic pop in een hagelwit linnenpak.

De grondstewardess tikt hard op haar schouder. ‘Mevrouw, wat gaat u beslissen?’

De wereld draait rondjes om haar heen. Grietje opent langzaam haar ogen. De ogen van de grondstewardess kijken haar strak en geïrriteerd aan.

Schor komt het antwoord Grietjes keel uit: 'Business-class, it is.'

Op naar een *Lonely Planet*! Ze draait zich om, zwaait een laatste keer naar haar ouders en stapt naar voren, naar het douaneloket.

'Waar gaat u heen?' vraagt de douanebeambte terwijl hij haar paspoort aanpakt.

'Naar Bangkok.'

'U reist wel in stijl.'

'Valt wel mee hoor, ik ga backpacken. Ze draait haar rugzak naar de man.

'Ohh, ik bedoel... in businessclass.'

Ze probeert naar hem te glimlachen, maar haar mondhoeken voelen zwaar aan. Waar bemoeien die mensen zich toch mee! Waarom kunnen ze mij niet gewoon laten gaan, denkt Grietje.

De rij voor de kassa van de boekenwinkel is gelukkig kort. Grietje voelt zich een beetje beter. Zij heeft deze rij goed doorstaan. De zwaarte van de nieuwe *Lonely Planet* in haar hand hield haar bezig. De *Planet* wordt steeds minder lonely blijkbaar, want de boeken werden na iedere herdruk aanzienlijk dikker en zwaarder. Hoeveel exemplaren verkochten ze eigenlijk per jaar? Voordat ze verder kon malen, had ze gelukkig de kassa van de winkel bereikt.

Met de nieuwe reisgids in haar, inmiddels loodzware rugzak en een bakje take-away-sushi in haar hand neemt Grietje plaats achter een van de computers van een Internet Center. Ze heeft nog iets te doen voordat zij weg kan.

Ze opent haar mailprogramma. Er is een mail van Dave. Ze ontvangt elke ochtend zo'n bericht van hem, vol verhalen over zijn dagelijkse sleur, juridische dilemma's en een inspirerend citaat. Elke ochtend is er weer een, met dezelfde opbouw en dezelfde timing. En elke middag ontvangt Dave er weer eentje terug van Grietje, die hij vlak voordat hij naar de universiteit gaat, leest.

Grietje leest het epistel. Het inmiddels laatste stukje sushi, dat zij tegelijk met de chopsticks in haar mond probeert te stoppen, mist zijn doel en valt op midden op het toetsenbord. Zij stopt het stukje alsnog in haar mond en likt haar vingers af. Hij verheugt zich heel erg op zijn bezoek deze zomer, leest zij.

'Het is tijd om hier een einde aan te maken,' denkt ze ongevoelig. Ze pakt een chopstick en stopt hem bijna gedachteloos in haar mondhoek. Al kauwend begint ze aan een kort antwoord.

Lieve Dave,

Bedankt voor je lieve mail. Het is gisteren allemaal fout gelopen en ik moet daardoor een tijd weg. Je hoeft mij niet meer te mailen. Ik zal geen mail meer lezen of beantwoorden.

Ik laat je niet weten waar ik naartoe ga. Je hoeft mij niet te gaan zoeken.

Ik hoop dat je mij snel vergeet. Je bent een lieve, intelligente, trouwe jongen, een droom voor iedere vrouw.

Big hug xoxo, Grietje.

Tevreden kauwend op chopstick nummer twee kijkt ze naar het resultaat dat zij zojuist verstuurd heeft. Ze ziet het beeld van Dave al voor zich: Dave zit achter zijn laptop, in zijn kamer, in de computerzalen of collegezalen. Overal en altijd heeft hij verbinding met het internet. Het zou een kwestie van minuten moeten zijn voordat hij haar email leest. Ze probeert zich voor te stellen hoe hij haar bericht ontvangt en leest. Pling! Een leesbevestiging komt binnen. Hij heeft het gelezen.

Plotseling wordt het haar te allemaal veel. Niet zozeer de puinhoop die zij heeft aangericht, niet zozeer het einde van deze relatie, maar het grote gemis. Ze kan haar tranen niet meer bedwingen.

‘Mevrouw, mogen wij even in uw rugzak kijken?’

Grietje knikt en loopt met de bewakingsbeambte mee naar een tafel die enkele meters van de boarding gate vandaan staat. De grondstewardessen zijn bijna klaar om het boarding proces te beginnen... bijna heeft ze het gehaald. Zou het hier alsnog fout gaan?

De man graaft diep in haar tas en haalt er een flesje water en een grote fles zonnebrand uit.

‘Mevrouw, deze moeten wij helaas innemen. Verpakkingen met een inhoud van meer dan 100 milliliter mogen niet in de handbagage mee.’

Zij haalt opgelucht adem. Als dat alles is. ‘Prima.’ Sierlijk zwaait zij nu haar merkbaar lichtere rugzak op haar rug.

De zakelijke geroutineerde stem van een grondstewardess galmt door de ruimte. ‘Vluchtnummer KL0875 van Amsterdam naar Bangkok zal beginnen met boarden van de frequent flyer members en businessclass-passagiers.’ Het klinkt Grietje als muziek in haar oren. Niets kan haar nu nog tegenhouden!

Grietje loopt met grote passen het vliegtuig door. In de bijna volle businessclass is de stewardess al begonnen met het uitdelen van de welkomstdrankjes aan de passagiers. Ze loopt met een blad vol glazen verse jus d'orange en champagne direct achter Grietje aan. Grietje houdt stil wanneer ze haar stoelnummer vindt. Haar plaats is slechts een paar rijen van de economyclass vandaan, ziet ze. Dan voelt ze een natte koude golf in haar nek. Het doffe geluid van stuiterend glas op het tapijt klinkt achter haar. De jus d'orange en champagne druipen in banen langzaam over haar schouders naar beneden, over haar witte pak.

'Shit,' roept Grietje harder dan ze zelf wil.

De stewardess staat verstijfd achter haar.

Grietje verontschuldigt zich - wat zachter nu - tegen niemand in het bijzonder. 'Sorry. Wat moet ik nu, ik ga backpacken en dit is de enige lange broek die ik bij me heb!'

'Nou dan had u wel wat beter op kunnen passen. Neem even plaats. Ik ga een doekje voor u halen,' hoort ze de stewardess verontwaardigd antwoorden. De vrouw maakt kort oogcontact en glimlacht geforceerd voor ze wegloopt.

Zei ze nou: u had beter moeten oppassen? Grietje kijkt de vrouw na en moppert in gedachten tegen de rug van de weglopende stewardess. Tuurlijk, het is allemaal háár schuld dat de stewardess zo dicht achter haar liep. Het was ook haar schuld dat zij een upgrade kreeg naar de businessclass. Ze kijkt verlangend langs het gordijn naar de economyclass. Daar zijn ze praktisch genoeg om de drankjes pas uit te delen nadat ze zijn opgestegen en iedereen zit.

De stewardess komt terug met doekjes en een nieuw

glas jus d'orange voor Grietje. De pogingen om de gele vlekken droog te deppen hebben geen enkel effect. Het ongevraagde glas jus d'orange staat voor haar klaar op het tafeltje.

Grietje pakt de neergegooide rugzak van haar stoel en zwaait hem sierlijk in de bagagebak. Samen met haar *Lonely Planet* ploft ze op de stoel neer. Haar glas jus d'orange wankelt op het tafeltje. Het wordt een lange vlucht...

'Ze was niet erg vriendelijk tegen je, he?' hoort ze uit de stoel naast haar. De Engelse stem heeft een hoorbaar Duits accent. 'Accidents happen.'

Ze had hem nog niet opgemerkt. Grietje kijkt recht in zijn blauwe ogen. Jong, blond en in zijn blauwe pak met krijtstrepen zeker niet onaantrekkelijk.

Hij steekt zijn hand uit naar Grietje: 'De vlucht duurt acht uur.'

Grietje kijkt naar zijn hand en blijft hem verward aanstaren.

'Ik zit aan het raam en jij aan het gangpad. Ik denk dat het wel praktisch is als ik op z'n minst je naam weet,' gaat de man verder.

Grietje weet dat haar naam voor buitenlanders niet uit te spreken is. Haar inmiddels ex-vriend Dave was het levende bewijs dat de uitspraak van haar naam, zelfs na een paar maanden oefening, er ook niet veel beter op werd.

Grietje is in het buitenland geboren. Waarom hadden haar ouders haar dan zo'n typische Nederlandse naam gegeven? Op reis gebruikt zij daarom een andere naam. Een naam die haar, telkens als hij genoemd wordt, herinnert aan de gratie die zij verleent aan mensen die haar echte naam niet kunnen uitspreken.

‘You can call me Grace,’ antwoordt Grietje na een lange voelbare stilte.

‘Elias Asschenbrenner. It is a pleasure to meet you.’

Zeer aangenaam kennismaken, voegt Grietje er in gedachten achteraan. Hij moest eens weten.

Hij glimlacht breeduit: ‘Backpacken in Thailand?’

Hoe zou hij dat weten? Is het zo goed aan haar te zien? Ze heeft een wit linnen broekpak aan en draagt bruine ballerina’s. De afgesleten slippers, korte broeken en oude t-shirts zitten opgevouwen in haar rugzak, wachtend op Thailand. Tijdens de reis wilde ze er graag netjes uitzien. Je wist immers maar nooit wie je tegenkwam. Ze pulkt even aan de opgedroegende vlek op haar broek. Vervolgens laat ze haar blik op Elias rusten.

‘Ja, staat het op mijn voorhoofd?’ Ze wrijft nu met haar hand over de vlek.

Elias lacht. ‘Nee hoor Grace, maar dat zei je toch tegen de stewardess net. Reis je alleen?’

Grietje knikt: ‘Yeap. Ik en de eenzame planeet.’

‘Wow, dat is een diepe gedachte.’

‘Ohh, nee hoor. Ik bedoel...’ Grace pakt haar reisgids uit haar taxfree tasje en zwaait hem voor zijn neus heen en weer.

‘Dat doe je dan in stijl! Een backpacker in business-class!’ Zijn toon is spottend en dit is de druppel voor Grietje. Ze moet dit rechtzetten.

‘Elias, even voor de duidelijkheid.... Ik werd geüpgrade wgens overboeking. Ik heb de stewardess nog gesmeekt om een economyclass-stoel, maar het mocht niet baten. Ik moest en zou reizen in businessclass.’

Hij voelt haar irritatie niet aan en lacht: ‘Grace, je backpackt niet alleen in stijl, maar je hebt ook een heel goed gevoel voor humor.’